

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 20 Lei
Pe 1/2 de an . . . . . 10 Lei
Un număr . . . . . 50 bani.

iese odată la săptămână.

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Alba-de-jos.
Director: **Alexandru Lupeanu-Melin.**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 2 Lei și două și a treia oră 150 Lei

Spre ieftinire.

Știm cu toții, cât am suferit până bine de curând în urma scumpetei.

Dela revoluția din 1918 încoace, toate mărfurile se scumpiseră grozav. Intr'o vreme eram aproape des-nădăjduți, nu mai știam ce o să mai urmeze și în loc să se îndrepte lucrurile tot în spre mai rău mergeau.

Cauza acestei scumpiri au fost coroanele, cele de afurisită amintire. De Dumnezeu pedepsita împărăție, Austro-Ungaria, tipărise atâta amar de bani, încât în vremea din urmă coroanele nu mai aveau nici un preț. În vechiul Regat se cumpărau 4—5 de-un leu, iară în țările Apusului luminat coroana austro-ungară se plătea cu câte 3—4 bani.

Oamenii noștri bine vedeau, că coroanele nu mai au nici un preț și de aceea cereau pe bucate și pe vite prețuri ca-n povești.

A trebuit să vină așadar schimbul coroanelor. Și, har Domnului, schimbul s'a și făcut, și încă foarte cinstit, adică 2 la 1. Incepând cu ziua de 12 Septembrie noi nu mai avem decât Lei, cari sunt bani buni, cu preț mare, nu numai la noi în țară, ci și în străinătate.

Proprietarii de mărfuri însă, chiar și după ce s'a întâmplat schimbul, n'au mai redus prețurile mărfurilor. Ei ziceau: am cumpărat mărfurile scump,

le vindem scump; le-am vândut înainte cu 4000 coroane, le vindem acum cu 2000 de Lei. Lucrul însă nu stă așa. Ei au cumpărat Leul cu 3 cor. 50 fileri, până la 4 coroane, și astfel marfa lor era vrednică de fapt 4000 cor. După schimbul coroanelor însă marfa aceea tot 1000 de Lei a rămas și nu două mii, cum pretind ei, și astfel cu tot dreptul poruncește astăzi Statul, ca să o vândă cu o mie și nu cu două mii de Lei.

Tot asemenea, comercianților au făcut și țărăni, cerând îndată după schimb pentru o felderă de grâu în piața Blajului 100 de Lei.

A trebuit deci să vină Statul și să spună, că desi a schimbat două coroane într'un Leu, *mărfurile vechi trebuie socotite într'un Leu = 3 coroane 50 fileri*, adică după sfânta dreptate. Astfel apoi prețurile au început să scadă dintr'una și astăzi începem să răsufim mai ușurați.

Să nu se tânguiască așadar nici unul dintre cetitorii noștri, când, vânzându-si mărfurile, nu primește atâta Lei, cât jumătatea coroanelor pe cari le-ar fi primit înainte. Coroanele ungurești erau bani răi, fără de nici un preț; Leii românești sunt bani buni și toată lumea îi caută și-i cumpără bucuroasă. Ori, nu e mai bine să ai în

șerpar 1000 de Lei, bani cu preț, decât 3500 cor., bani răi și fără de nici un preț?

Și apoi mai este ceva: Înainte cumpărai mărfurile din bolți: opinci, cisme, săpă, coasă, cuțit cu coroane multe; astăzi le cumperi toate acestea cu Lei puțini. S'a ieftinit grâul și cucuruzul? Ieftinitu-s'a și opinca și coasa, așa că s'a făcut sfânta dreptate. Și prin măsura aceasta cuminte a guvernului avem cu o puscătură două păsări: mărfuri mai ieftine și bani cu preț. Și noi aceasta o doream de atâta amar de vreme.

Mai are așadar înțeles să fim și acum neîndestuliți și să cărtim împotriva mai-marilor, cari nu ne lasă, să cerem și astăzi prețuri ca în povești? Am avea dreptul s'o facem aceasta atunci, când guvernul nostru ar fi maximat numai bucatele, cum a făcut guvernul unguresc de pe vremuri; când maximarea aceasta însă e de o potrivă pentru toate mărfurile, să ne facem șapte cruci și să mulțămim lui Dumnezeu, că în sfârșit e mai de trăit în lume și banii, puțini câtii îi avem în șerpar, au preț, și încă mare.

— **Jugoslavia n'are bani.** O gazetă din Belgradul Sârbiei scrie, că Jugoslavia a ajuns în mare încurcătură de bani. Funcționarii căilor ferate nu și-au primit leafa de două luni. Țara n'are bani să-și cumpere carbuni și astfel e amenințată să nu mai poată purta trenurile.

Ca pe vremea lui Tisza.

— Cei ce n'au votat cu omul guvernului să cărușască la piatră! —
— Dela corespondentul nostru din Uioara. —

Precum știți, Domnule Redactor, alegerea de deputat din cercul Aiudului, ținută în 31 August, a fost zădărnicită. Se știe mai departe, că celea mai multe voturi le primise dl *Grigore Iurian*, candidatul Federației naționale. Pentru dl *Zaharie Muntean*, omul guvernului, s'au dat voturi mai puține. Lucrul acesta se pare, că a supărat grozav pe cei ce aveau poruncă să-l sprijinească. Preșterii și secretarii comunali încep „să-i invețe mințe” pe alegători...

Astfel în plasa Uioarei, în comunele *Capitanul de Murrăș*, în *Ciuci* și în *Cecălaca*, unde au mirosit slujbașii administrației, că voturile nu s'ar fi dat pentru candidatul d-lui general Averesco, oamenii au fost scoși de curând să cărușască piatră pentru șoseaua județeană, fiind îndatorați să facă mai mult decât s'ar conveni, în vreme ce satele „credincioase” au fost lăsate mai pe ușorul. Sătenii din *Ciuci* au primit poruncă dela secretarul Emil German să pietruiască drumul până în capătul Găbudului, în același timp când găbudunii vor pietruia numai șoseaua de pe întinderea comunei lor. Cecălăcenii vor avea să înceapă din capul Găbudului până în satul lor, tot atât de lungă postată cât și Ciucenii. Cam tot așa au să facă Capătărenii cu șoseaua dela ei până în Copand, unde bagseamă dl secretar a simțit că au fost de cei cu „țidulă vântată” la guvernului).

Secretarul din *Ciuci* le-a și dat oamenilor să înțeleasă, că sunt puși la piatră pentru purtarea dela alegeri, iar la rucămintea sătenilor le-a „pictat” de puterea dănsului câte-un „holom” (prizmă) zicând: „Voi m'aveți

cum vă veți purta la alegerea viitoare!"

...Atâta ne spune corespondentul nostru. Iar noi întrebăm pe d. subprefect al județului Albă-Inferioară: are știre de pietruirea în acest fel răzbunător a drumurilor din plasa Uioarei?

Despre stupărit.

Stupăritul alături de vânat, pescuit, păstorit și plugărit sunt îndeletnicirile băștinașe ale Românului. Insemnările cele mai vechi, pomenesc stupăritul, ca o îndeletnicire de căpetenie a poporului. Înainte de asta cu 500 ani aflăm deja legi în Moldova, cari grăiesc despre stupărit. Numiri ca: Stupini, Stupinean, Prisăceni etc. arată toate urmele stupăritului de de mult. Și că cât de lăpăd era odată la Români stupăritul mai vădit ne-o arată slujbele dumnezești, cari pe cum ne-au învățat a le sluji bătrânii noștri, le slujiți toate la lumina luminărilor de ceară. Nu e prohod, nu să slujește o singură slujbă, la care să nu ardă luminări. Noi cei de azi aprindem și lumini de stearin și său, dar părinții și moșii noștri aprindeau numai lumini de ceară. Și ei ardeau ceară multă, căci aveau stupi mulți, eu mult mai mulți ca noi. În Muntenia erau pe la 1700 stăța stupi, încât statul a putut să arunce dare de stupărit și totuși era câștig din stupărit. Iar noi cei din Ardeal, că n'am stat înapoia fraților de dincolo, e

dovadă, că strămoșii noștri puteau plăti zăciuală și din stupi. Poporul nostru în vechime a avut stupi mulți, încât vestea le-a mers în toate părțile, prin Italia, la Turci și Tatari, cari ne numeau țara Românilor: țară de miere.

A statori începutul stupăritului nu se poate. Urmele cele mai vechi istorice, cari pomenesc despre om, pomenesc și albină. Omul din vremea de dinainte de istorie își avea stupina în jurul colibei sale. Popoarele vechi ale Asiei și Africii cunoșteau stupăritul. Insemnările cele mai vechi ale Faraonilor din Egipt și a popoarelor din India și țara Babilonului laudă țările lor cu titlul de cinste, că ar fi țări de miere.

În Asia era atâta ceară și miere încât își îngropau morții în bae de miere și învalis de ceară. Mulți viteji căzuți în lupta dela Troia au fost astfel îngropați, ba chiar și Alexandru Macedon împărat.

Egiptenii faraonilor foloseau înainte cu 4000 ani deja mierca ca leac. Înainte cu 2500 de ani în Carthago din Africa s'a aflat deja chiar și un împărat, care a scris o întreagă carte despre stupărit. Grecii și Romanii erau mari iubitori ai stupăritului, încât cărți scrise de aceștia se cetesc încă și azi cu plăcere, iar legile grecului Solon în treburi de stupărit ambulant ar fi de folos și azi României.

Interesul față de albină și stupărit deci nu e de azi.

Omul învățat, ca și cel în stare de jumătate sălbatic iubeste stupăritul. Călătoriul Stanley a aflat între sălbaticii din mijlocul Africii atâta stupi, încât a numit Țara Uganda și Monjibi, țări de miere.

Să iubim și noi stupăritul; să ne apropiem mai cu atragere de stupinil, să învățăm a cunoaște viața tainică a albinei! Cunoșcând viața albinei, vom afla, că e ființa cea mai desăvârșită ce ne încunjură. Vom afla, că ea singură în lume ne prezintă pilde perfecte de ordine, muncă fără preget, răbdare, prevedere și jertfire pentru binele de aproapele. Pentru celce cunoaște albină nu poate fi o plăcere mai mare în lume, ca stupăritul!

Eu sunt încă tânăr, dar am întâlnit un popă bătrân, stupar de renume, și stuparul acesta a trebuit să zică la un prilej mare: „40 de ani am slujit, ca preot și m'am putut despărți de preoție trecând la penzie, dar de stupărit numai moartea mă poate despărți". Și eu de toate pot să mă las, dar de stupărit ba.

Începeți stupăritul cu toții și veți vedea, că imi dați dreptate. Începeți cât de mulți, și mai săracuți și veți vedea, că și oși și vai! va fugi dela casa voastră.

Stuparul Gavril.

Nu se alină străinii.

Străinii din țara noastră nu vreau una cu capu să steie în pace și să-și vadă de lucru. În diferite părți ale țării fac fel și fel de lucruri contra noastră, ba în multe locuri atacă chiar și jandarmeria.

Un caz de acesta ne povestește un prieten al nostru de prin județul Sătmar. Acolo, aproape de graniță, ungurii trăiesc tot cu nădejdea refacerii țării ungurești. De aceea se arată dușmani de moarte Românilor și nu vreau să implinească nici o poruncă dată de cărna țării noastre. Mai nou, când au fost chemați la ascultare și ungurii, o seamă de flăcăi unguri din comuna Dobra (Sătmar) n'au voit să meargă la ascultare. Venind jandarmii să-i ducă, ungurii au pușcat după jandarmii români, strigând, că ei numai în țara ungurească merg să facă muncă. Aștepte numai până va fi iară țară ungurească. Să nu le fie însă urit să aștepte...

Altă întâmplare ciudată se povestește din jurul Sibiiului: În comuna Săcele au venit vre-o cinci sași cu căruța. Sașii au tras la cărciumă și unul dintre ei a început să cânte din harmonică. Sătenii, când au auzit harmonica s'au adunat în jurul

Bunica.

Bunica stă pe pragul casei și toarce. Soarele cald de vară bate pe fața ei zbârcită și face să-i strălucească o suviță de păr albă-argintie, care iese furisându-se de sub marama cu care e îmbrăbodită. E albă suvița, cum abundeamă e și restul de păr acoperit de maramă. Doar bunica e bătrână, crescută în alte vremi mai bune. Mulți ani au mai trecut de când se năcăjește bunica în lumea aceasta și în cursul vremii anii și-au nins zăpada lor, fulg de fulg, pe capul ei.

Bunica nu mai aude. Trebuie să stai în fața ei, când vrei să-i vorbești și să strigi cât te ține gura, de te aude și al patrulea vecin, dar bunica ba. Ea stă, te privește cu ochii mari și după ce vede, că zădarnic se trudește, i-se umplu ochii de lacrimi. Pe semne își aduce aminte de vremile bune de altădată, când era sănătoasă, când auzea, când nu o muneau tusa, care o frânge azi în două,

în fine de alte multe lucruri de demult.

Cât e ziua-ziulica, bunica stă pe pragul casei și toarce. Fusul se învârtă a lene în mâna ei uscată. Și cum se învârtă greu fusul, bunica se oprește din tors, se uită lung la fus și după ce oftează prelung începe să vorbească cu tovarășul credincios și nedespărțit al bătrânelilor ei:

— Fusule, cum te mai învârteai tu în mâna mea, când eram mai tinăral! Și vezi, acum ai ajuns tu stăpân. Mă porți și te învârți cum vrei tu... Vezi, vezi, așa-i lumea asta ticăloasă. Până ești tinăral faci cum îți place, ești stăpân peste ce ai. Iar dacă îmbătrânești, nu te mai ascultă nimeni chiar fusul... Al naibii fus...

„Buhu“ „buhu“, o taie tusa pe bunica și tușește mult și tare, până se înroșește de-a binele la față. Pe urmă, când tusa se îndură și se mai potolește, bunica stă aproape ca moartă; roșie, dar fără puteri. Iar după ce se odihnește puțin, începe din nou muneau ei monotonă și toarce, toarce.

Fusul se învârtă mai departe tacticos și a lene. Ce-i pasă lui de vorbele și de năcazul bunicii? Doar el știe, că bunica va face ce va face, se va mai mânia, îl va injura, în urma urmelor însă tot la el se va întoarce. Doar bunica nu poate lucra altceva, că pentru alte lucruri mai grele, ea nu mai are puteri. Și lucrul acesta îl știe bine și fusul și de aceea se învârtă așa de încet, așa de a lene.

Bunica toarce, toarce. Din când în când o mai oprește din lucru tusa. Când însă tusa li dă pace, patruca să li mai treacă de urât, bunica începe să vorbească singură. Și vorbele ei dauose par a fi un bocet trist și dureros, bocetul după o viață, care e pe sfârșite.

— Ei! ce bine a mai fost odată. De mult, când mergeam la câmp, unde e viață multă și unde lucram... Și era bine atunci... bine... Uhu!... uhu!... Arzo focul tusa... Uheu... Și cum mai trece vremea... Abia îți dai seama, și te trezești deodată bătrân... Și bietul Ion cum

merse și el de cu vreme... Dal s'a dus...

Și cum vorbește bunica, fusul se învârtă din ce în ce mai încet în mâna ei uscată.

— Și ce mai om a fost Ion al meu!... Om harnic și cu frica lui Dumnezeu, cât îi cinsteau toți din sat... Chiar și domni, când veneau prin sat se mai abăteau și pe la casa noastră... Și să vezi atunci pe Titiana cum se mai învârtea în jurul lor, cum îi poștea să seadă și cum le gătea mâncare... Și-acum s'a dus Ion și eu am rămas singură singurică... Abia mă mai caută câteodată cinera... Ce mai scumpete de om a fost Ion al meu — Dumnezeu să-l ierte — și ce bine a fost odată...

Bunica nu mai vorbește. S'a dusă pe gânduri. Fusul i-se oprește în mână, iar mâna i-se oprește pe fir. Bunica își șterge lacrimile, cari curg pe zbârciturile feței ei și stând așa pe gânduri, lasă să-i treacă pe dinainte viața ei întreagă. Vede casa lor bătrână, se vede fată mare, vede pe Ion cum vine seara la ea în povești. Se

cărciumei. Au venit între alții și jandarmii, cari văzând, că nu se întâmplă nimic rău au stat și au ascultat și ei. Sașii dela o vreme s'au pregătit de ducă.

După ce au urcat în căruță, așa oă din senin, au tras focuri de armă asupra jandarmilor. Focurile au rănit pe doi jandarmi și pe un fecior din sat. Pe când și-au dat seama Săcelenii de cele

întâmplare, Sașii au pierit din vederea lor. Oare ce vor fi voit și Sașii aceștia?

Se vede, că le merge prea bine străinilor în țara noastră și de aceea ne pământesc la noi acasă. Să bage de seamă însă, că noi răbdăm cât răbdăm, dar să-i ferească Dumnezeu, când vom începe noi să-le scuturăm cojoacele. Aoleo! ce-i va mai ustura atunci pielea!

Din Lumea Largă.

Războiul Poloniei.

Mai lasă și tu, c'o mai pune și el...

În războiul Polonilor cu Rușii s'a ajuns în sfârșit la punctul, care ne îndreptățește să nădăjduim în încheierea păcii. Armatele deși sunt încă îndușmănite una față de cealaltă, totuși nici pe departe nu se mai dau lupte atât de înversunate și cu puteri atât de însemnate, cât să mai schimbe deocamdată fața lucrurilor. Ba Polonii au primit de-a dreptul sfat dela Francezi să rămână la granițele statorite în Pacea dela Versailles, ca astfel nici Rușii să nu aibă pricină a se turbura din nou.

Cu un cuvânt am ajuns la vorbele puse în fruntea ace-

stor șire, cari îndeamnă pe cele două popoare învrajbite, să-și arete toată bunăvoința. Unui să mai lese, celalalt să mai pună. Așa cum se face de obicei târgurile în lumea întreagă.

Târgul acesta de înțelegere imprumutată se va ținea la Riga, și va fi un fel de continuare a tratativelor dela Minsk. Imputerniciții să facă acest târg, n'au sosit însă la fața locului, în Riga, fiindcă drumurile sunt atât de rele și de grele, că abia cătră sfârșitul săptămânii acesteia se vor vedea față la față. Nădejdele însă pentru încheierea păcii sunt foarte bune și întemeiate, dacă stăm să socotim declarațiile ministrului de externe polon, Sapiiha, cari sunt cu totul pasnice, și dacă luăm în

vede apoi măritată, în trai bun și liniștit. Își vede copiii în jur de ea și în urmă îi vede duși în toate părțile, imprăștiati, ca flăina orbului. Și cum trec icoanele aceste prin gândul bunicii, ea își aduce din nou aminte, cât este ea de singură, cum a rămas ea, care a trăit o viață așa de bună, așa de zgomotoasă. Și în urmă bunica plânge, plânge. Doar plânsul e leacul contra năcazurilor.

Dar tusa nu lasă pe bunica să viseze. O muncă din nou și o face să se apuce iar de lucru și iar începe hora fusului. Iar fusul se învârtă din nou tot a lene și tot nepăsător.

Bunica toarce, toarce. Cum stă așa dusă pe gânduri, în toată lucrului nu vede, că pe porțită i-au intrat doi nepoței. Copilașii vin în fața bunicii, dar ea — în mijlocul oștilor de gânduri, cari o frământă — nu-i vede. Îi strigă copiii, dar bunica nu mai aude. Ea toarce mai departe și se uită cu ochii umezi în zarea răsărită. Par'că acolo ar vrea să găsească farmecul zilelor bune câte le-a trăit.

Soarele e pe cale de a apune. Razele lui roșii aurii bat maiestos pe fața zbârcită și suptă de bătrânețe a bunicii. De parte undeva tângile sună și turmele coboară spre sat. În urma turmelor câinii latră, iar din când în când păstorii strigă și poenesc din bice.

Bunica se oprește din tors. Lasă fusul pe pământ, își pune furca la o parte și cu capul proptit în palme se uită pierdută la apusul soarelui. Își aduce aminte, că și pentru ea a sosit apusul și bunica plânge... plânge... Nepoței stau în fața ei și o privesc curioși și se întreabă par'că unul pe altul: „De ce plânge bunica? Oare cine a bătut-o?” Ei nu-și pot închipui cum plânge cineva, fără să fie bătut. Nu-și pot da seama în naivitatea și nestirea lor de lacrimile, oari curg cu atâta jels.

Bunica privește în zare și plânge, nepoței o privesc întrebător, iar departe-departe tângile sună și turmele coboară încet spre sat.

L. Ghergartu.

socotință declarațiile tot atât de pasnice ale lui Cicerin. Sapiiha între altele a spus, că Polonia cea dornică de pace nu poate primi propunerea Alianților, ca sfatul să se urmeze în vre-un oraș din Apus, fiindcă prin această prea s'ar amâna pacea, ci mai bucuros merge la Riga, unde și Rușii mai ușor pot să se înfățișeze. Iar Cicerin pe de altă parte vestește sus și tare, că Rusia nu va pune piedici teritoriale și nu se va amesteca în treburile interne ale Poloniei, părăsind prin aceasta toată politica ce o susține și numai cu 2 luni înainte de asta.

Sunt însă și piedeci de înlăturat.

Oricât de mari ar fi speranțele păcii din Răsărit, am fi prea copilăroși să credem, că în calea păcii nu stau și câteva piedeci. Astfel între altele, n'au ajuns să se înțeleagă în privința Ucrainei. Polonii susțin, că ar trebui să se facă o țară de sine-stătătoare, iar Rușii pretind să le fie supusă lor, având în frunte un guvern bolșevic. Altă greutate e din cauza generalului Vranghel, care a încheiat prietenie de arme cu Polonii și Ucrainenii, a nume cu scopul să răstoarne domnia bolșevică din Rusia.

Sunt piedeci destul de mari acestea, mai ales când ne gândim, că Rușii tocmai pentru acestea au decretat mobilizare generală. Dar oricât de mari ar fi, totuși se pot învinge, pentru că de astă dată așa se pare, că pe Ruși i-a părăsit de tot norocul armelor.

România și Rușii.

Cicerin e supărat pe noi.

Ne aducem aminte, că înainte de asta cu vre-o 6 săptămâni Cicerin ne-a fost imbiat a doua oară să încheiem și noi pace cu bolșevicii, și că din toată afacerea în urma înfrângerilor rusești nu s'a ales nimic. Acum Cicerin ne caută ceartă pe motivul, că am lăsat să treacă prin țara noastră trupe poloneze, cari grăbeau să întărească pe generalul Vranghel. Spun gazetele străine, că de astădată scrisorile lui Cicerin sunt foarte supărate.

Bulgarii încă tot ne mai fac cu ochiul.

Am pomenit în numărul trecut al gazetei noastre de tovărășia care pe cale a se încheia între noi, Ceho-Slovăcia și Jugo-slavia

(în care alianță are gândul să între și Grecia), cu scopul de a ținea în frâu pe Ungaria. Acum decând e vorba să între în alianță și Grecia, cumătra Bulgarie se vede singurică și părăsită de toți, așa cât umblă să ne câștige prietenia, ca să o primim și pe ea în frăția de arme. Dar pe când face pașii aceștia nu uită să și amenințe, spunând, că de nu va fi primită, va găsi ea de bună seamă mijloace să spargă prietenia ce se leagă acum.

Neînțelegeri între Poloni și Litvani.

Litvania e o țară mică, ieșită și ea la suprafață din frământările războiului lumii. Țara aceasta tot timpul, cât a finit războiul Rușilor cu Polonii a fost pe partea Rușilor, așa cât după ultima înfrângere a Rușilor, o bună parte a oștirii lor a scăpat prin Litvania. Polonii urmărind pe Rușii bătuți au ajuns și la granițele Litvaniei, ba uneori le-au și trecut, fiindcă așa le cereau interesele militare. Pentru aceasta Litvanii s'au supărat, și au cercat să respingă și ei cu arma pe Poloni. Au avut loc mai multe ciocniri sângeroase. Acum se urmează târgueli pentru potolirea dușmăniei.

Arabii încă tot se mai răsvrătesc.

Telegramele din Franța spun cu multă îngrijorare, că Arabii din jurul Damascului, așățați de Turcii lui Kemal Pașa, se adună în gloate mari, cu scopul să alunge trupele de ocupație franceze. Primejdia e cu atât mai mare, cu cât trupele franceze sunt puținele.

Alte telegrame vorbesc de o răscoală a Arabilor din Mezopotamia, îndreptată împotriva Englezilor. Aceștia ar fi ajutați pe sub ascuns de bolșevici.

Mare cutremur de pământ în Italia.

În săptămâna trecută s'a întâmplat în Italia, țara cutremurelor, iarăși un mare cutremur de pământ în provincia Firenze.

Multe sate au suferit mult și peste 300 de oameni au murit. Regele Emanuel a sosit în orașul Pisa împărțind ajutoare celor lipsiți. Și în Toscana s'a simțit același cutremur groaznic, iară la Castelnuovo cutremurul a ras de pe fața pământului câteva case. E foarte mare jalca în

comunele atinse de cutremur. Aproape întreaga țară s'a pus însă pe lucru, adunând tot felul de ajutoare pentru cei năpăstuiți de marea nenorocire. Atât Regele Italiei cât și Papa sunt în fruntea mișcărilor de ajutorare.

ȘTIRI

Au sosit școlarii.

Sunt aici, e plin Blajul de ei. Au sosit mulți foarte mulți, ca întotdeauna.

Inscrieri s'au făcut până acum la Liceul de băieți, la Liceul de fete și la Școala primară de fete, și se urmează.

La Liceul de băieți s'au înscris: Clasa I. 139; Clasa II. 124; Clasa III. 79; Clasa IV. 50; Clasa V. 36; Clasa VI. 32; Clasa VII. 33; Clasa VIII. 29. Particulari 17. Cu totul: 534.

In Liceul de fete s'au înscris în clasele I—VI. 219. In Școala primară 45. Cu totul: 264.

Urmează să se mai facă înscrierile la Școala normală (de învățători), cari încep în 18 și fin până în 20.

Clericii se vor înfățișa în Seminar Duminecă în 3 Octombrie.

— **Aviz.** Alumnii Seminarului teologic arhiepiscopesc din Blaj se avisează, că Duminecă seara în 3 Octombrie a. c. fiecare să se prezinte în Seminar, începându-se Luni în 4 Octombrie prelegerile. Cei din cursul I și II să-și împrumute vol. I (prim) din teologia dogmatică fundamentală de Dr. V. Suciu, dela absolvenții mai vechi de Teologie, ori din bibliotecile parohiale, unde se află. Pe lângă aceea fiecare alumn să-și aducă cu sine reviziile de masă, anume: cuțit, lingură, 2 farfurii, filigeană pentru dejun, pahar și servetele.

Blaj, în 10 Sept. 1920.

Dr. Isidor Marcu,
rector seminarial.

— Din bogăția țării noastre. La noi în Ardeal sunt foarte multe bogății. Între altele avem o sumedenie de mine de aur, a căror număr ajunge la 335.

Mine (băi) de argint sunt 75, de plumb 66, de aramă 5, de fier 21, de zinc 3, de sare 8, de cărbuni de piatră 11, de cărbuni cenușii 23. Afară de aceste mai sunt încă și alte mine.

Dumnezeu ne-a dat din belșug, numai noi să fim harnici și să muncim.

— **Drept de vot femeilor americane.** Cea mai nouă veste, sosită din America, ne spune, că acolo toate femeile trecute de 24 ani au câpătat drept de vot.

— **A murit de boala somnului.** La Iași au aflat medicii despre un biet bolnav, că are boala somnului, o boală grea, care omoară aproape totdeauna. Pe bietul bolnav l-au dus la spitalul Central, pentru că boala să nu se lipească și de alții. Nici cum nu l-au putut trezi nici pentru o singură clipită și astfel și-a dat obștescul sfârșit, trecând dela somnul de boală la somnul veșnic.

Cărți și reviste.

Am primit la redacție nr. 5—6 din „CONVORBIRI ȘTIINȚIFICE” foarte prețioasă publicație a d-lui Gavril Todica din Geoagiul de jos, județul Hunedoara. Anul IV. Iulie—August 1920.

Cuprinde: Dârnicie și progres. — Din imperiul razelor invizibile. — Paradoxe. — Lecturi științifice. — Cum vorbim românește?

Încresțăm această publicație, atrăgând luarea aminte asupra ei în deosebi a preoților și învățătorilor, precum și a altor cărturari de prin sate, din cetirea căreia pot se culega foarte multe și temeinice învățături înaintate totuși cei cari vreau să țină pas cu lumea mare. Prețul abonamentului 10 Lei pe un an. Administrația: Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Redactor responsabil:

IULIU MAIOR.

Se caută pentru societatea „Vulcan” și însoțirea „Plugarul”

un Contabil

Absolvenții de școala comercială și cei cu praxă vor fi preferați.

— Retribuțiunile conform învoirii.

Reflectanții au a se adresa cu cererile lor la însoțirea „Plugarul” până la 1 Oct. 1920.

(15) 1-2.

„VULCAN”,
societate industrială pe acțiuni—Blaj.

A v i z.

Domnii acționari ai societății »Vulcan« sunt rugați, că până la 31 Oct. 1920. să binevoiască a-și achita ratele restante după acțiunile din emisiunea a III-a.

Plățile să pot face la cassa societății în Blaj, precum și la filiala »Albina« Cluj.

Față de acționarii cari nu răspund ratele restante la termenul de mai sus, se vor observa dispozițiile din statute.

Blaj, 10 Septembrie 1920.

(12) 1-2. Direcțiunea.

Să vinde din mână liberă

O casă

cu opt Camere,
chilie de scaldă, culină de iarnă și de vară, verandă :: mare, grajd și șopru. ::

Informațiuni să dau la însoțirea (13) 1-1.

„PLUGARUL”.

Convocator.

P. T. Domnii membri ai însoțirii economice-comerciale »Plugarul« în Blaj sunt cu onoare invitați la

Adunarea generală extraordinară,

care se va țineă Duminecă în 3 Octombrie 1920 la 10 ore a. m. în localul însoțirii ori următoarea

ORDINE DE ZI.

1. Hotărâre asupra transformării însoțirii în societate pe acțiuni. (14) 1 1.
3. Modificarea statutelor.

— „Unirea Poporului” aduce totdeauna celea mai proaspete știri și în aceeași vreme, articoli limpezi, cari privesc viața sătenilor. Ceceți și abonați „Unirea Poporului”.

A ieșit de sub tipar și se găsește de vânzare la Administrația gazetei noastre și la toate librăriile:

In pragul vremii

— Indemnuri pentru săteni. —

De

Alexandru Lupeanu-Melin
profesor, directoru gazetei „Unirea Poporului”.

CUPRINSUL:

Porunca vremii. — Zodia muncii. — Vine primăvara. — Cărarea cea bună. — Cântecul plugului. — Rătăcirii. — Ce lume-i prin Rusia? — Cumpătul vorbeii. — Preoții. — Mucenicul. — Domnii. — Invierea cea mare. — Porțile luminii. — Incepe școala. — In pragul toamnei. — De rândul hainelor. — Sărbătoarea nădejdiei. — Badea Vasile. — Mama Regină. — Plugul de aur. —

□ □

Prețul:

Pentru abonații „Unirii Poporului” — 5 Lei.
Pentru neabonați — — — — 6 Lei.

Abonații trimiți la administrația noastră suma de 6 Lei cu mandat postal și vor primi cartea recomandată, iar neabonații vor trimite 7 Lei.